

Orvos-Tóth Noémi: Örökölt sors

Kulcslyuk Kiadó, 2018. 288 p.

Üren-Kiss Laura

SZTE JGYPK Alkalmazott Pedagógiai Intézet

Szociálpedagógia, III. évf.

A könyv és a borítója. Örökös kérdés, vajon megítélhetjük-e az alapján a művet. Esetünkben mindenképp ajánlom is: beszédes és lebilincselő. A nyakláncokban belógó emlékképek és a mögöttük halványan megbúvó nagyapáink zsebórái felfedik a könyv igazi mondanivalóját – jelenünk minden darabkája visszavezethető múltunk egy-egy pontjához s muszáj felnyitnunk az óraszerkezetet önmagunk megismeréséhez. Mindig lapulni fog egy elfeledett kép a fiók alján, ebből tudhatjuk, hogy az összefüggések sorozata soha nem fog lezárulni, ezáltal önmagunk megismerése is végeláthatatlan folyamatként tudható be. A könyv segít abban, hogy megértsük saját történetünk apró részleteit.

Orvos-Tóth Noémi klinikai szakpszichológus írói stílusa rendkívül olvasmányos, bárki számára átadható, közérthető. Úgy vezet be minket a transzgenerációs szemlélet rejtelmeibe, hogy szinte ott érezzük magunkat vele a szobában. Érezzük, hogy többek leszünk kliensei életeseményeinek megismerésével, felfedezzük saját létezésünk háttértörténetét, traumáink esetleges okait, a családi titkok súlyosságát. Az érintett témák közül biztosan találni fog az olvasó legalább egyet, ami eléri nála azt a bizonyos hűha-hatást. Örökölt sorsunk meghatározza személyiségünket, de tudatosan képesek vagyunk változtatni a rossz családi mintákon, amelyeket kaptunk, amennyiben felismerjük azokat.

A gyerekkorban kapott mondatok berögződnek, lelkünk sebei heget hagynak, a titkok terhei nyomják vállunkat, a bizalom hídja nehezen épül újra, de mindazonáltal felelősek vagyunk sorsunk formálásában. Meg kell gyógyulnunk ahhoz, hogy ezeket a horzsolásokat ne vigyük tovább a saját gyerekeink illetve unokáink életébe. Szélesebb perspektívában látva a környezetünket – ezáltal saját magunkat – minden tisztázódni látszik.

„Aztán csak eljött az idő, amikor ezt az egyébként ragyogóan tehetséges lányt már nem lehetett a család biztonságos falai között tartani. Amikor felvették az egyetemre, még maga sem gondolta, milyen nehéz lesz leküzdenie az ismeretlentől való félelmet, amiket úgy szívott magába, mint az anyatejet. Sokáig tartott, amíg rájött, hogy az otthonról hozott világgép nincs kőbe vésve, azt át is lehet alakítani, felül is lehet bírálni” (Orvos-Tóth, 2018. 228. o.).

Arra kérem a Kedves Olvasót, hogy engedjen a könyv erejének, olvassa nyitott elmével, fogadja be a leírtakat, s ne élje át azokat a félelmeket, amelyeket az egyetemista lánynak kellett. Fogadja el és ismétlje: világképünk alakítása a mi kezünkben van. A fejezetek végén található kérdések segítenek minket ezen az úton, az Író nő rendelésen kívül hozzájárul mentális egészségünk jobbá tételéhez – éljünk a lehetőséggel.